

IN PACE IN IPSUM

XXIX. ÉVF. 1929. ÁPRILIS

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNYTEPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA
A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

ORIETUR JUSTITIA

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

SACRIFICIUM DEO

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

ET ABUNDANTIA PACIS

Stephanum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

SPIRITUS CONTRIBULATUS

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI
FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS PLORUM

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS.

PLORABUNT SACERDOTES. PARCE POPULO TUO.

TARTALOM: *Dr. Marczell Mihály*: «Én veletek vagyok a világ végezetéig.» — *Dr. Székely László*: Húsvéti öröm. — *Fürt Leander*: Az eucharisztikus Jézus színe előtt. — *Dessewffy Emma*: Az Oltáriszentség hatalma. — *Galambos Kálmán*: A Megváltó. — *Oltáregyleti élet*. — *Irodalom*.

Sz. ü., Cs. I., Neumarkt-Taubental. Kívánsága szerint jártunk el. Adományát Isten fizesse meg!

Kérdés: Milyen legyen az alba?

Felelet: Az alba nagysága lehetőleg mindig annak a papnak a *termetéhez* legyen mérve, aki azt viselni fogja. Amikor méreteink nincsenek, sohase csináljuk hosszabbra 150—160 cm-nél. A bősége alul 320—350, hogy elegendő, de mégse túlságos sok ráncot képezzen. A szabása szerint a kiterített alba lehet zsákszerű (végig egyformán bő), de helyesebben trapézalakú (amelynek bőségéből felül levettek) így azután nem kerül hátul a nyak közepére az elviselhetetlenre húzott ráncsomó. (Felül a lenvászon szélességéből kb. 30 cm vehető el.) Az alba nyakbősége 50—60 cm (a rómaié 70 cm szögletes kivágással). A mellnyílás 40—45 cm legyen. Az újjahossza 60—70 cm lehet, a vállszélesség 20—25 cm. Az albára csipkét ne tegyünk 30 cm-nél szélesebbet. Csipke helyett használhatunk 10 cm széles fölszegés felett erősen készített azsúrt, legfeljebb 1 cm szélességben. Igen kedves és könnyű az albát szálöltéses girlandokkal (fehér vagy piros) díszíteni csipke helyett. A magas himzés nem való albára.

IRODALOM. A nagy *Sienkiewicznek* mindenütt ismert könyve, melynek címe: **Sivatagban, őserdőben.** Az író neve maga a legnagyobb ajánlás. — **Mézes J. Kántorék Annuskája.** Leányok számára írt, a küzdelmeket is kacagva vívó fiatal leány pompás idealizálása. — **Feisz Hugolin: Karácsonyi miszté-**

riuma és Evetovics Kuno dr.-nak A kereszt diadala című zenés színjátéka nemcsak értékes tartalmuknál, de rendkívül ügyes színi hatásuknál fogva méltán tarthatnak számat a legszélesebb körű érdeklődésre. Melen ajánljuk ezen könyvek bármelyikét.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2:50	Jézus Szíve hónapja, füzve	—30
Egyes példány	—25	Kötve	—60
Régi teljes évfolyam	1:20	Nádasdy «Havi magány»	—80
Régi egyes példány	—10	«Kánter Károly»-emlékkönyv	1:20
Az O. E. Útmutatója	—80	Szent Zita élete	—20
Vezérkönyve	—80	Egyszerűbb kiadás... .. .	—10
Felvételi füzet	—06	Kis szent Terézia szelleme... .. .	3:50
Félszázados története	3—	Litánia latin szöveggel	—05
Érme	1:20	Litánia szent Józsefről	—05
Szervezése és működése	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-temp- lom»	—10

„Én veletek vagyok a világ végezetéig.“

A BÚCSÚZÁS fájdalmát az elválás okozza. Szeretünk együtt lenni azzal, kikhez vérségi, lelkeségi kapcsok fűznek. Az útra kelt kis gyerek síró jajgatása úgy magyarázható, hogy otthon hagyja drága szüleit, jó testvérkéit, a virágoskertet, a játékos udvart... A könnyei csak akkor apadnak el, ha valami pótlást talál az elvesztett kedves értékekért. De a felnőtt ember válásai is fájdalmasak. Különösen az a válás lelket marcangoló, amely a földi élet határkövénél és az örök világok kapujánál történik... A halálos ágyon fekvő édesanya révedező tekintettel keresi szeretett hitvesét, gyermekeit... A jó édesanya arcán ott ül a sötét gond, mi lesz szeretteimmel?... Utolsó szavai is rendelkezések! Mindenét, ami felett rendelkezhet, övéinek hagyja. Csak a legnagyobb értéket, önmagát ragadja el a kérlelhetetlen halál. Maga helyett — gyarló emberi emlékként — képét, kicsi használt tárgyait, írókészletét, gyűrűjét, óráját, imakönyvét osztja szét, hogy legalább ezek a jelek emlékeztessék szeretteit az ő szeretetére...

A földi élet határaitól elmélkedve az utolsó vacsora szent estéje jut az eszembe. Itt is búcsúzás történik. Az Istenember indul fájdalmas diadalútjára... A földi zarándoklás után atyai házába... Van abban az estében is valami méla, ősi akcentus. Az Úr főpapi imája az itt maradtak fájdalmáról beszél. Azért imádkozik, hogy enyhítse szomorúságukat az égi Teremtő. De belecseng a gyászos akkordokba a reménynek, a szeretetnek csodás egyvelege is. «Nem hagylok árván titeket!»... «Vágyva-vágytam veletek enni a húsvétot»... Mintha azt mondaná az Úr: Bár távozom közületek, mégis örömhírt, boldogságot közlök veletek, mert titkos módon veletek maradok a világ végezetéig...

Ez a búcsúzás is emléksztetőstáttá magasztosul. De amíg az emberi emlékek csak tárgyak, amelyek emlékeztetnek a szerető atyára, addig a Mester szent jele valóság, az ő szent Személyisége. «Ez az én testem»...

mondja a megáldott kenyér felett... «*Én vagyok az élő kenyér*»... ígéri már régebben.

Amit nem tud megtenni az ember, azt meg tudja adni a mindenhatóság erejében az Isten. A halódó embertestvér csak *vagyona és emlékei* felett úr, az Istenember *személyisége* felett O rendelkezik. Azért, amikor a legnagyobbat akarja végrendeletben hagyni, akkor saját magát kínálja mindnyájunknak. Szent jelet hagy, a kenyér színét, amelyben valóságosan, egészen, istenségével és emberségével jelen van...

Az emmauszi találkozás.

Nem akadok meg a kenyér színének szent jelén. Az élet szent jelek sorozata. Az ember nem a *teljes* valóságok átfogója. Az ember jeleken át érti és érzi a nagy mindenséget. A föld, a csillagos ég mérhetetlen valósága érzékelhető jele a teremtett világ belső rejtélyének. A test külső jele egy belső átfomálódásnak. A hang, a szó jele az emberi gondolatnak. A betű, a könyv elpihenő jele a régen elevenen indító szellemi erőnek. A levélke jele az élet megindításának... Mindenütt jel... Végeredményben az egész nagy világ hatalmas szent jele a teremtő Istennek. Amit látunk, hallunk, érzékelünk, a végén is a mindenség Urához, Istenéhez juttat bennünket.

Ezt a különösnek látszó, de a természetünkben pihenő tulajdonságot használja fel csodás köztünkmaradás szent feltételül az Úr. Az égi kenyér szent színét adja nekünk, hogy az legyen az Ő szent jelenlétének isteni jele. Méltón éneklí róla az egyház: «*Ecce panis Angelorum*»... Az égiek kenyere, de a földiek tápláléka... Az ég sajátjának tudja, a föld eledelül várja... Valóságnak érzi tehát az ember: Velem maradt az Isten.

Igy értem meg az utolsó vacsora örömmel átszőtt szomorú estéjét. Így lesz a távozó Krisztus velünk maradó Istenember. Fájhat a távozás, de öröme hangol az ittmaradás... Ha hívő lélekkel nézek az Úr oltárára, akkor víg dallal, emelt fővel járhatom az életutakat, mert érezhetem, hogy közöm van az éghez, mert velem él az égnek mindenható Ura, Istene.

Marcell atya.

HÚSVÉTI ÖRÖM

Ha harcban állasz bűnnel, búval, bajjal,
De félj, testvér, rád süt a húsvéthajnal!

Beárnyékoz tán bús olajfák árnya,
Ne csüggedj mégse: megnő lelked szárnya!

Vergődő szíved vérrel veritékez:
Ei nem vérez, ha Jézusával érez.

Cővist fonnak magasztos homlokodra,
De így Jézushoz hajl a kínok sodra.

Fázás szíved tán kereszt alatt reszket,
De Ő segíti vinni a keresztet.

Ürcsék lesnek, míg mész a Golgotára:
Szíved galamb lesz, s Jézus erős vára.

S ha kiszögeznek a szörnyű keresztre,
Csak nézz, csak nézz rá, szemed rá merészlve.

Keresztes testvér, százezer bajodban
Nem feledheted: neked Krisztusod van!

Ha szívedet hét ölyű vájja, ássa,
Krisztus keresztje mégis gyógyulása.

Mert rád feküdhethet Isten súlyos ujjá,
Három nap múlva zeng az alleluja!

Meghal az éj, felsüt a zászlós hajnal,
Éled áll Krisztus boldog diadallal.

Zászlót lobogtat s azt kiáltja fennen:
Győztem, győztem, fiacskám, bízzál bennem!

Jöttére megzeng szíved minden húrja,
Egész lényed ujjongó alleluja.

Bűd ölyvei riadtan szerteszállnak,
Hozsánna a feltámadt nagy Királynak!

Székhely László.

Az eucharisztikus Jézus színe előtt.

(Jézus hívása.)

Az Úr Jézus beszéde az oltárszekrényből: Ó, drága lelkek, hallgassatok ide, jöjjetek Hozzám, kiket oly nagyon szeretlek és megtanítottalak benneteket a bölcsesség titkaira.

Prófétám által így szólottam: «Megromlott az ember, mert nincs, aki szívébe szállna...»

Igen gyakran jártok-keltek e világban, anélkül, hogy kérdeznétek magatoktól, hogy hova mentek vagy honnét jöttök: jóllehet ez lenne egyedüli dolog, amely méltó az érdeklődésre.

Sokan vannak még közületek is, keresztény lelkek, olyanok, akik képesek órákat is eltölteni főséges imák olvasásával vagy elmondásával — anélkül, hogy lelkük figyelmét lekötne, anélkül, hogy azok értelmére hatolnának — és igen gyakran anélkül, hogy száraz és hideg szívük tudná azt — amit ajkuk Nekem mond!...

Ezekután lehet-e csodálkozni azon, hogy mindennapi éltetekben oly kevés helyet foglal el a Reámgondolás?... Lehet-e így csodálni azt, hogy époly lanyhák és erőtlének vagytok holnap, mint voltatok tegnap?... Még azok közül is, kik naponta olvassák igéimet és elmélkednek paran-

csaim felett — mily kevesen mondhatják prófétámmal: «... hogy szívökben lépcsőket készíttetek, amelyeken felemelkednek...» szünet nélkül a tökéletesség útjain!...

«Ascensiones in corde suo disposuit»...

Hívő lélek: Igaz, Uram, hogy nagyon szomorú és megalázó reám nézve, hogy szolgálatodban oly lanyha, oly hideg és kislelkű vagyok. Uram, taníts meg ezen baj orvoslására! Szólj, ó Jézusom, beszélj — hallgat a Te szolgád.

Az Úr Jézus hangja az oltárszekrényből: Nézzétek csak és vizsgáljátok, hívő lelkek, hogy mit tesz az, aki valami emberi tudományt akar elsajátítani?

Szüntelen visszatér ezen tudományág első fogalmaira, mindaddig, míg értelmét át nem hatja teljesen — mindaddig, míg mélyen emlékezetébe nem vésődik. — Ezenkívül tanárt is keres, aki a nehézségek megoldásában segíti és bátorítja, amikor a tudomány szárazsága leveréssel fenyegeti elhatározását.

Ime, keresztény lelkek, nektek is hasonlóképen kell cselekednetek! Nektek is egy nagy tudományt kell elsajátítanotok: üdvösségtok tudományát! — De mi volna más az üdvösség, ha nem a Velem való egyesülés?... Velem visszavonhatatlanul egyesülve lenni: ez az Égiek boldogsága; Tőlem elválva élni: örök kárhozat! — Minden törekvésteknek tehát, a Velem való egyesülésre kell irányulnia; ez az élet célja és ezt Én akartam így... Minden gondotokat az képezze, hogy ez az egyesülés egyre szorosabbá váljék — tökéletesedjék!...

Az első tennivaló tehát, hogy bele vessétek szívetekbe, lelketekbe a szentek tudományának elemeit, hogy ez annyira áthasson benneteket, hogy gondolkozástok, érzelmeitek szüntelen összhangzásban legyenek ezen tudomány elvivel.

* * *

De mi a szentek tudománya?... Ez a tudomány magába zárja azt a nagy igazságot, hogy Én a te Istened — minden vagyok — és hogy minden más — semmi. Ezt a tudományt akkor éled, ha mindjobban áthat az a tudat, hogy ki vagyok Én neked — mit tettem — és, hogy mennyire akarom üdvösségedet!...

Hogy erre a nagy igazságra megtanítsalak, azért jöttem a földre — ezért vettem fel a ti természeteteket, ezért tanítottalak Én magam titeket; és hogy az idő ne gyengítse szemeitekben ezen igazság fontosságát, nemcsak Egyházamat adtam nektek, hanem módot találtam arra, hogy személyesen is köztetek maradhassak szeretetem Szentségében, hogy abban a ti világoosságtok és éltetek legyenek! — De fájdalom — ki hallgat szavamra, melyet szentségházamból a lelkekhez intézek?... Ki kér Engem,

hogy tanítsam?... Ki őrszi tanításomat szívében és ki forgatja azt szüntelen gondolataiban?!...

Az Én tanom egyszerű..., kevés gondolatban összefoglalható; azonban, hogy az teljesen áthasson, hogy az az egész életed mozgatója legyen — szüntelen vissza kell reá térned — és az Én színem előtt fontolgatnod!

* * *

Ez azonban még nem elegendő! — Hogy az élet nehézségei közegette el ne csüggedjete, hogy le tudjátok győzni az ördögöt, a világot és a rosszirahajló természeteteket — szükségtek van támaszra, segítőre — ezért akartam köztetek maradni, gyermekeim!

De miért gondolnak oly kevesen arra, hogy Hozzám jöjjenek?... Miért nem gondoltok arra, hogy Tőlem kérjete világoasságot?... Miért nem jöttök lábaimhoz elmélkedni, olvasni és ezekről Velem beszélgetni?... Tőlem kérni, hogy világossítsam fel lelketeket, gyulasszam szeretetre szíveteket!... Miért nem jöttök elmondani Nekem jó feltételeiteket, megsíratni Nálam gyengeségeiteket és kiönteni fájdalmaitokat, hogy tegnap ismét hibákba estetek? Miért nem menekültök Hozzám, hogy felemeljelek, ha elestetek — és hogy újabb erőt merítsetek Szívemből?... — Vagy hol találtok elnézőbb barátot, biztosabb és hűségesebb vezetőt, mint amilyen Én vagyok, a ti Istenetek, ki eltakarom főnségemet a szentségi színek alá, hogy mindegyiteknél külön-külön odaadhassam Magamat — ki itt vagyok mindennap, hogy megoldjam kételyeiteket, hogy megmutassam az élet útját, hogy megvigasztaljalak bajaitokban és bátorítsalak küzdelmeitekben?!...

Ó ha felismernétek szeretetemet, mely a ti foglyotokká tett... s naponta eljőnnétek szentségházam elé!... Mennyi kegyelmet... mennyi erőt nyernétek Tőlem!... Fájdalom!... Egyedül hagytok!... És hagyjátok kárbaveszni azokat az áldozatokat, amelyeket meghoztam azért, hogy folyton köztetek maradhassak (mert megtehettem volna, hogy csak a szentmisén legyek jelen); s aztán még panaszkodtok, hogy szomjan haltok a Forrás mellett, melyből az örök élet fakad... Panaszkodtok, hogy sötétben jártok a Világoasság mellett, mely minden e világra jövő embert megvilágít... — Panaszkodtok, hogy szomorúak, nyugtalanok vagytok — Annak közelében, aki az örökhalomok örömét képezi... Panaszkodtok, hogy gyengék vagytok Annak oldala mellett, aki az egész világoagyetemet fenntartja... Panaszkodtok, hogy gyümölcstelen munkát végeztetek — Annak közelében, ki a csodálatos hálfogást eszközölte.

Eljöttök a szentmisére, a szentáldozáshoz — és azután... — és azután?... Ki vagyok Én nektek?... Alig, hogy a szent színek feloslanak bennetek — máris megfélekedtek eucharisztikus jelenlétemről. — A teremtményektől kértek segítséget, tanácsot — nyugtalankodtok és

akkor, amikor egy kedves kat. barátóm megmagyarázta nekem a szentmise tartalmát, menetét s megértettem fölséges mivoltát.

De különösen Krisztus Urunk azon ismételt szavai járták át lelkemet,

amelyekkel Szent Péterre bízta a kösziklára épült Anyaszentegyház megalapítását, amelyen «a pokol kapui sem fognak erőt vehetni» — majd a szentgyónás elrendelése, «akinek bűneiket megbocsájtjátok e földön, meg lesznek bocsájtva az Égben», «akinek megtartjátok a földön, az Égben is megtartatnak». — Az Úrnak Szent János evangélium 6-ik részében olvasott szavai azonban nagyon megzavartak: «Aki eszi az én testemet és issza véreimet, örökélete vagyon, mert ítéletnapján az örökéletre támasztom föl».

Mind e hatalmas szavak fölébresztették lelkemben a vágyat, visszatérni az eredeti Krisztus által fölállított Egyházba. Eleméntáris erővel tört ki bennem e vágy, de nem tudtam Megváltóm ez utóbbi szavait elfogadni, megérteni. Nem tudtam azon tanítás befolyása alól szabadulni, amely szerint az «átlényegülést», a transzsubstanciációt, mint elvetendő lehetetlenséget ki kell lelkemből küszöbölnöm.

Értelmem fölkorbácsolása alatt, majdnem, hogy lemondtam égő vágyam teljesüléséről, megelégedtem volna a szentmisére való járással,

Dr. Mátrai Gyula, a BOKO. új üv. igazgatója.

az Egyházba való visszatérés nélkül. De Isten jósága megkönyörült rajtam. Egy barátnőm ajánlatára, kérésére, több napon át elmentem a templomba és a legfölségesebb Oltáriszentség előtt leborulva kérve-kértem Uram Istenem fölvilágosító kegyelmét. Egyszerre mint egy tűzcsovának sugara járta át elmémet, az az igazság, amely lelkem mélyén megszólalt. «Ha hiszed a Credót — életem majdnem minden napján hittel mondtam el —, mivel nehezebb elfogadnod az Eucharisztia szent titkát, anélkül hogy gyarló eszeddel akard Isten megfoghatatlanságát megérteni?»

Isten titkait nem kell érteni, imádni kell megfoghatatlanságát, szívünket kell szeretetének magaslatára emelni, hogy szívünk szeretetével tudjuk titkait elfogadni. Hajtsunk alázattal fejet e fénylő titok előtt. A Szentek Szentje van előttünk.

Hátalatt szívvel Isten irgalma iránt siettem az Egyházba való visszatérésemet sürgetni, hogy mihamarább részesüljek e szent misztérium áldásában.

Szent Eucharisztia! Van-e emberi szó, képzelet, amely megközelítőleg is ki tudná fejezni, mi vagy Te, a remegő, de hívő, Isten jóságában bízó léleknek?

Mily boldogság a szememet lezárni s azt mondani: Istenem, én Istenem, én hiszek, én szeretlek, én bízom Benned!

Megérteni az isteni nagy titkot nem tudjuk, de leborulva imádni az örök Jóságot, azt tudjuk, ha Urunk, teremő Istenünktől kérjük az errevaló kegyelmét.

Dessewffy Emma.

A Megváltó

Ájtatos ünnepi játék három részben.

Mások írásai nyomán szívre alkalmazta *Galambos Kálmán*.

MÁSODIK JELENET.

Előbbiek a tömeg nélkül.

SZŰZ MÁRIA: Én drága, egyetlen fiam, de nagy magányban hagytál engemet! Árvább vagyok, mint a kis madár, kinek szárnya lefagyott.

JÁNOS: Magányban nem vagy, Mária. Engem rendelt melléd fiad. Szárltsa fel könnyeinket a vigasztalás és megnyugvás.

SZŰZ MÁRIA: Vigasztalódhat-e az anyja, kinek meghalt egyetlen fia?

S ha úgy halt volna meg szépen csöndesen, hogy a szemét lefogja két kezem, amíg lelkét ajkamra lehelő, tán nem érezném úgy a bűbárat terhét. De így, a kereszten, bősztatok között, mikor szent arca vérel gyöngyözött és vérént ontotta drága őt sebe, ó hogy némuljon el ajkamon a panasz! S ha ember volna! De hisz ő Isten s azért minden embernél jobban szenvedett.

JÁNOS: Mert Isten ez, ki itt szen-

vedett, fogadd el bölcs végzéseit! Menjünk haza, pihenj le kissé s a szörnyű bűtől szabadulsz! Az édes álom tán víg képeket sző eléd.

SZŰZ MÁRIA: Te férfi vagy, húsz évnek ifjú erejében, de engem, a gyenge nőt, megtör a fájdalom. Neked barátod volt csak, de nekem első-utolsó édes gyermekem. Téged parancsa vezetett, míg én Őt is parancsaimmal vezetém. Te nem ismered azt a kisededet, ki itt virult a keblem felett; te nem hallottad gügyögő szavát, mikor először hítta az anyját. Az első csók sem a te ajkadra forrt, picinyke karja is engem karolt. Ó, én ezerszer is lefekhetem, nem ad álmod a nyoszolya nekem. Azért, míg a kereszten láthatom, magamat csak hadd zokogjam ki! (Hangosan sír.)

SZÁZADOS: Ne pityeregj itt! Fiad meghalt, jajgatni menj haza!

MÁRIA ASSZONY: Hát már sírnunk sem szabad?

SZÁZADOS: Itt nem! Bíz én nem tűröm, hogy a magányt sírással verje fel. El hát, bús asszony, csak el, csak el! (Tolni akarja.)

JÁNOS: Hozzá ne nyúlj! Testemen át érintheted csak ezt az anyát. A fiát elvette a vak bosszú, de könnyét elvenni nem lehet, a könny nem ismer törvényeket.

SZÁZADOS: Ügyvédre bíz a magyarázatot, de én római katona vagyok. A helytartónak meg is felelek, de neked nem. Előre, menjetek! (Úzi!)

SZŰZ MÁRIA: Atyám az égben, hát nézheted, hogy fiamtól így elűzzenek?

SZALOME ASSZONY: Hozzá ne nyúlj mert ő Mária, az Isten anyja. Ha Isten is úgy akarja, egy szemrebbenés és a porban vagy. (Villámlás dörgés.)

MAGDOLNA (felemeli fejét): Hallod, hallod? Az Isten beszél. Ki volna más? Hallgass szavára és én velem borulj le e szent helyen.

SZÁZADOS: Bolond beszéd! Így csak az szól, ki a dörgéstől is fél. Én is hallottam, de mit nekem! Mégis elverlek innét benneteket. Tovább, el innen, türelmem végkép megszakadt. (Újra űzi őket.)

JÁNOS: Kit itt keresztre feszítettek, örök türelme nem szakadt meg, pedig többet szenvedett, mint a mennyit felfog a képzelet. Gyötrődött ő te érted is, mindenkiért. Ó, hogy lehet ezen kétség, hogy itt függsz, édes Istenem!

SZÁZADOS: Ha bacchanáliáknak napja van, az én kancsóm is áldja a nagy Bacchuszt. Ha száli-i papok vad tánca lejt, Mars istennek az én ajkam is ejt egy dalt, de itt fejet én sosem hajthatok, mert szabad polgár és római vagyok. Csinált meséteket én kinevetem. Nem győz meg engem az ámtás... Én katona vagyok és itt én parancsolok. Azért el innen, a dárdám hegyes, ha nem mentek, belétek szúrom azt.

FÖLDIEK KARA (távolban énekel):

A keresztfához megyek,
Mert máshol nem lelhetek
Nyugodalmat lelkennek.
S ott talállak, ó szűz Anya
Fájdalom közt bágyadozva,
Tör veré át lelkedet.

Mely gyötrelmem volt neked,
Isteni szülöttemet

Látni szegény jászolyban!
S midőn anyyi ellenségek
Romlására esküvének,
Tör veré át lelkedet.

A nap elsötétedett,
Ennyi kint nem nézhetett
S borzadván rengett a föld.
Sírt, kesergett, gyászolt minden
Az egész nagy természetben,
De gyötrelmed nagyobb volt.

SZÁZADOS (az énekre felfigyel, meghatódik, aztán vergődik): Ki volt ez? Mi volt ez? Honnét-e hangok?

JÁNOS: Az egész világ, az egész emberiség! A forró dél, a hideg észak mind meghajol a kereszt előtt és Istenének vallja a felfeszítettet. Az Isten Anyját pedig tiszteli, bánatában osztozik.

SZÁZADOS: Bocsássatok meg, pogányból én is már hívő vagyok. Te bús Asszony, bocsáss meg énnekem. Most már én is vallom, hogy Isten Anyja vagy. Leborulok a kereszt előtt s imádom azt, akit megölt vakságunk és bűnünk. (Letérdel.) Bocsáss meg, én megbántott Istenem. Most már lihszem és vallom, hogy te valóban az Isten Fia vagy. Erősebb bennem e hit és bizalom, mint a római nagy birodalom.

JÁNOS: Látod, szűz Anyám, ezért halt meg a Fiad, hogy megválthasson ily pogányokat. Vigasztaljon meg, amit itt láttál s béke tölti el szívedet!

SZŰZ MÁRIA: Szívemben, érzem, él a béke, mely édesebb a föld kincseinél. Most már magasztalja az én lelkem az Urat és örvendez lelkem az én üdvözítő Istenemben. Ime mostantól boldognak hirdet engem minden nemzedék. (Függöny.)

HARMADIK RÉSZ.

Szín: mint az első részben. Hajnalhasadás.
ELSŐ JELENET.

ÁDÁM, LUCIFER.

ÁDÁM (szemét dötzsölve jön a sátorból): Ébren vagyok vagy csak álmodom? (Nyujtózkodik, kifújja magát.) Lelkem oly nyugodt, szívem úgy megkönnyebült... Mégis csak aludtam, mert a fáradtságnak semmi nyoma, oly ép és erős, oly friss és egészséges vagyok, minő csak hosszú, zavartalan alvás után szoktam lenni. Tehát csak álom volt?

LUCIFER (besompolyog): Álom bizony, semmi más. Semmi sem igaz belőle! Hahaha!

ÁDÁM: Menj, menj, megcsaltál!

LUCIFER: Nem megyek, jussom van hozzád! Vétkeztél, enyém vagy s enyém leszel egy örökkévalóságon át.

ÁDÁM (sírva): Ó, hogy bánom én a bűnt! S hányszor sirattam én meg azt!

LUCIFER: Mit használ a bánat, a könny?

ÁDÁM: Bocsánatot és irgalmat várok és reményelek, magamnak is, a jövődöknek is.

LUCIFER: A jövődök majd az én utamon szaladnak, gőgösen, a pénz után és élvezik a testi gyönyöröket, míg poklom lángjai elnyelik őket.

MÁSODIK JELENET.

ELŐBBIEK, REMÉNYSÉO.

REMÉNYSÉO (besiet): Ne higj neki!

ÁDÁM: Hazudsz!

LUCIFER: Hazudsz? Hahaha! Hatalmam meg nem törőd. Lángra gyuj-

tom benned újból a kevélység, az érzékiség és kincsvágy lángjait, felkorbácsolom újból a véredet, mely űz és hajt a bűn útjára téged is, a jövőndöket is.

ÁDÁM: A Messiás eljön és megváltja a világot.

REMÉNYSÉG: Megtöri a bűn uralmát s visszaszerzi az embereknek a szép, fenséges és szeplőtelen kegyelmi életet.

LUCIFER: Ábránd a délibáb!

REMÉNYSÉG: Ádám, láttad őt a kereszten?

ÁDÁM: (áhitattal): Láttam, most is látom; hallottam, most is hallom; éreztem szeretetét, most is érzem...

LUCIFER: Még most is álmodsz!

REMÉNYSÉG: Nem álom, hanem való. A Messiás eljön és megváltja a világot. Bizonyítod magad. Lucifer az égnek legszebb és legha-

talmasabb angyala volt. Mikor megtudta, hogy az Isten Fia emberré lesz és megváltja a világot, Ádámot és a jövőndöket, megtagadta néki az engedelmességet, a hódolatot, az imádást. Ezért pusztulnia kellett az égből. Mihály arkangyal vezetésével a mennyei seregek kiűzték az égből és a pokolba taszították, veletartó társaival együtt. Lucifer, emlékszel még erre? Vagy ez is csak álom volt? Vagy álom az is, hogy birodalmad most is a pokol, a legrettenetesebb kfnokkal és gyötrelmekkel? Álom az is, hogy a pokol tüzet viszed magaddal, bármerre mégy és kínod nem szűnik meg soha?

LUCIFER (gúnyosan): Nem: álom a pokol, nem! De jegyezd meg ezt magadnak, Ádám, te is, a jövőndök is! (Fenyegette el.)

Lisieuxi Szent Teréz zászlajára Orosdy Fülöpné báróné 150 P-t adományozott, Szölgvény Ferencné úrnő a középső ferencvárosi egyházközségben 50 P-t gyűjtött és Csupor Ilona a Burgenlandból 5 schillinget küldött. Szent Terézke éreztesse velük égi háláját!

A különböző folyóiratokban eddig megjelent kritikák mind a legnagyobb elismerés hangján emlékeztek meg dr. Székely László szombathelyi teológiai tanár «A szírtnek álma van» című verskötetéről, melyet lapunk olvasóinak is kedves figyelmébe ajánlunk. Ritkán jelenik meg a könyvpiacra versgyűjtemény,

mely oly szerencsés kézzel oldaná meg problémáinkat és oly biztos látással mutatná a megnyugváshoz, boldogsághoz vezető utat. Aki egyszer elolvasta, muzsikál szívében minden sora; aki végigmeditálta, könnyebben száll lélekkben az Isten felé.

Olvassák a «Katholikus Háziasszonyok Lap»-ját, mert ez a kéthetenként megjelenő pompás asszonyújság kétheti étlapot és számos kipróbált receptet közöl a sütésről-főzésről. Dacára, hogy a legtartalmasabb, de egyidejűleg a legolcsóbb asszonyújság, félévre 2-50 pengőbe kerül. Ha nem ismerné, írjon egy levelezőlapot a «Katholikus Háziasszonyok Lapja» kiadóhivatalának, Budapest, Mária-utca 7., ahonnan ingyen és bérmentve megkapja a mutatványszámot.

Oltáregyleti élet.

Kiállításunkat március 14-én délután nyitotta meg *dr. Serédi Jusztinián* bíboros-hercegprímás esztergomi érsek. Őminenciája pontosan 4 órakor érkezett *dr. Drahos János* prelátus, irodaigazgató kíséretében és a kápolna oltáránál elhelyezett trónszéken foglalt helyet. Ekkor előlépett *dr. Mészáros János* prelátus, a B. O. K. Oe. országos főigazgatója és rövid lendületes beszéddel köszöntve a bíboros főpásztort, felkérte őt a kiállított tárgyak megáldására. Mielőtt az áldást elvégezte volna Őminenciája, keresetlen kedves szavakkal fejezte ki örömét a felett, hogy az oltáregyesület imádságos munkája ilyen sok szép dolgot eredményezett. Felemlítette, hogy még X. Pius pápa jubileumán volt először alkalma megtekinteni az oltáregyesület munkáját és elmondhatja, hogy a magyar oltáregyesület kitett magáért, mert mind anyag, mind ízlés tekintetében a legjobbat nyújtotta az összes nemzetek közül. *Tudja* — úgymond a bíboros főpásztor —, *hogy Őszent-ségének ezidei jubileumára küldendő ajándékaival szintén nagy örömet*

fog okozni az oltáregyesület. Megemlékezett arról a szép nemzeti zászlóról is, amelyet a magyar katolikusok imádságának szimbolusaként augusztusban Lisieuxbe fogvinni az oltáregyesület, hogy ott is hirdesse a kedves Szent Teréz iránti szeretetünket és a jó Istenbe vetett rendíthetlen hitünket. Ezután egyházi ruhákat öltve magára megáldotta a kápolnában az annak folytatásaként a Szent Erzsébet nagyteremben, az I. emeleti folyosón és lépcsőházban elhelyezett 5000 tárgyat. Őminenciájának — a vigadó Pázmány-gyűlés miatti gyors távoztása után *dr. Hanauer Á. István* váci püspök konsekrálta a kelyheket. Az előkelő meghívottak soraiban ott láttuk *Orsenigo Cézár* dr. pápai nunciust, *Szmrecsányi Lajos* egri érseket, *dr. Rott Nándor* veszprémi, *Mikes János* grói szombathelyi, *Virdg Ferenc* pécsi püspököket és *Kriston Endre* felszentelt püspököt, a klérus számos képviselőjét, élükön *Bednárz Róbert* apát esperes-plébánossal. Feltűnően kedves nemzeti jellege volt a kiállításnak, a kis Teréz kiállított zászlajának kazulák-

ből készített nemzetiszínű mező, úgyszintén a kápolna és a nagyterem közötti íven kisebb — szintén egyházi — ruhadarabokból készített diadalkapuszerű nemzetiszínű ív. Annál kedvesebb meglepetés volt ez a látogatóknak, mert a kiállítás egész elrendezése a Mária reparatrix szerzetesnők és főnöknőjük fáradhatatlan munkájának és leleményességének köszönhető. Igazán megérezett ezen a kiállításon, hogy a messze idegenből ideszakadt szívek is magyarok lettek s a magyar hazának ügyével imádságos lélekkel törődnek: ez a spontán megnyilatkozás egyúttal bizonyítja a felől is, *hogy a katolikus lelkiélet legbensőségesebb terrénumán is helyet kap a hazaszeretet és a hangos láрма helyett a nemes tettek és tiszta áldozatok gyümölcseivel akar segíteni a hazánk egyik nagy kulturális hiányán.* A kiállítás ezidei anyaga ugyanolyan gazdag volt, mint az elmúlt évben. Az ajándékozók között szerepelt *Eger* fennkölt lelkű érseke és a mindig nobilis *csanádi* püspök egy-egy nagy ciboriummal az oltár-egyesületet minden évben nagylelkűen támogató *veszprémi püspök* egy kisebb ciboriummal. Monstranciát ajándékozott az *Oberbauer* cég és egy ciboriumot *Bittner János* műötvs. Miseruhahímzést készítettek *Tiefenbeck Irma, Turóssy Anna, Kun Katalin, Karchnyák Anna, Simonits Lászlóné, Jekelfalusi Sándorné, Donászy Ferencné, Perémy Józsefné, aki Aigner Annával* együtt egy palástfüggelékét is hímezett.

Igen ízléses fehérnemű munkákkal szerepeltek, *Návay Aranka* úrhölgy-gyel élükön az óföldaéki oltáregyesület tagjai (főleg 22 gyönyörű túll és filé csipkéikkel), a *Virgo Reparatrix-kongregáció* I. és II. csoportjának és a Szent Család, Fájdalmas Szűz, Szent Anna-kongregációk tagjai, nemkülönben tabáni, koronázó-főtemplomi, a Pongrác-úti oltáregyesületek. Itt említjük meg, hogy a kiállításon szerepelt az a pluviale is, amelyet *özv. Sulyok Gézáne* úrnő egykori menyasszonyruhájának anyagából készítették az Örökimádás temploma számára. Mint érdekességet megemlítiük ugyancsak az Örökimádás számára készült egy antik és egy borromei szabású rózsaszínű miseruhát, amelyeknek gyönyörű színét és művészi kivitelét sokan ezen megjegyzéssel csodálták meg: Szép, de hiszen nekünk, római ritusú katolikusoknak nem szabad használnunk. De igen! Van két vasárnap, az adventi «Gaudete» és a nagybóji «Laetare», amikor rózsaszín van előírva s mivel a legtöbbhelyt nincsen ilyen, lilaszínűt használnak helyette. A szegény templomokban bizonyára nagy örömmel fogják fogadni a kiállítás anyagából küldendő adományokat és lelkes pártolói lesznek az oltáregyesület gondolatának.

A kiállítás magas látogatói között volt *Anna* főhercegnő, akinek rendkívül megnyerte tetszését a nemzetiszínű összeállítás s azt az óhaját fejezte ki, hogy a Szentatyának küldendő tárgyakon legyen ez a felírás: «Imád-

kozzatok Magyarorszáért!» Öfenesége gondolatát szívesen meg fogja valósítani az Oltáregyesület.

Gracia-Real spanyol miniszter szintén nagy lelkesedéssel szemlélte meg kiállításunkat és kijelentette, hogy gondoskodni fog arról, hogy Spanyolországban is megtudják ezt a nagy magyar katolikus kultúreseményt.

A B. O. K. Oe. új ügyvezető igazgatója. Az Esztergomba távozott Babura László dr. prelátnak helyébe ügyvezető igazgatóvá és az Örökimádás-templom rektorává *Mátrai Gyula* dr.-t nevezte ki a bíboros hercegprímás. Az új ügyvezető igazgató mint az Örökimádás lelkésze már tizedik éve vesz részt az oltáregyleti munkában, s így az oltáregyesület ügyeit teljesen ismeri. Munkásságához az oltáregyleti tagok buzgó imáit kéri.

Új választmányi tag. Jeszenák Istvánné báróné a választmány tagjai sorába meghívta.

† **Szögyény-Marich Julia**, a választmány buzgó tagja, a székesfehérvári egyházmegyei oltáregyesület fáradhatlan elnöknője március 10-én befejezte munkás földi életét. Shvoy Lajos fehérvári püspök azzal is kiakarja fejezni a megboldogult iránti nagyrabecsülését, hogy személyesen végezte beszentelését. Az országos Központ azzal róta le iránta kegyeletét, hogy márc. 20-án rekviemet mondatott érte az Örökimádásban.

*

Az Örökimádásban pár hónap óta üresedésben levő kisegítő lelkészi állást *Kövári István* hittanár vállalta. Így hát a legnehezebb időben könnyebb lesz kielégíteni az Örökimádásban gyónni szándékozó óhaját.

Több elkésve érkezett kérvényt el-tettünk a jövő évre. Sokan még mindig nem tudják, hogy a kiállítás anyaga mindig azon templomok között osztatik szét, amelyeknek kérvényei december 30-ig az egyházmegyei igazgatón keresztül hozzánk beérkeztek.

*

A krisztinavárosi, józsefvárosi és belvárosi oltáregyesületi közgyűlésekről a jövő számunkban.

Dr. Czékus Géza: Az oratovi vértanu. Budapest, 1929. Korda R. T. kiadása. 98 lap. Ára füzve 90 fill., díszkötésben 150 P. Ez a regény szintén kalandos és lebilincselő módon szórakoztató, sőt még a bűnügyi regényeknek sok vonása is megvan benne és mégis erkölcsileg tiszta, sőt léleklevelelően vallásos irányzatú.

Főhőse az oratovi lengyel pap, akinek rajzában élénk tárja a szerző a cári oroszok által elnyomott, sőt üldözött lengyel katolicizmusnak életét. A lengyel pap nővérét al akarja venni egy orosz rendőrkommisszárus, de ő megtagadja tőle. Néhány napra rá holtan találják az orosz esendőtisztet és minden gyanú és bizonyíték a pap bűnössége mellett szól. Elítélik és Szibériába kerül. Itt aztán találkozik egy magyar pappal, akivel valánkor együtt tanult a bécsi egyetemen. Ezt a magyar papot 1849-ben hazánk ellen küzdő oroszok fogták el és vitték Szibériába. A két pap együtt dolgozik az olombányokban, amikor az oratovi plébánosnak ártatlansága kiderül. Már késő, őt megöli a tudóvész, a magyar papot pedig, aki szökni készül, lelövik. Ezt a könyvet, amely annyira érdekfeszítő, hogy le se tudja tenni az ember, amíg el nem olvasta, vallásos szelleme miatt is melegen ajánljuk olvasóinknak.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**